

רחל מרחלת על כל העולם

הקרייריסטית

כל חברותיה היו נשואות מבריקות וגידלו ילדים, כימעט מיום נשואיהן הראשון. רק הקוסמטיקאית יהודית מילר, (30 פלוס) עסקה כל הזמן בגידול הקאריירה שלה. פה ושם היו שמועות על הרפתקאות, אבל זה נשאר תמיד באוויר. לעומת זאת, עמדו חייה המיקצועיים והחב"תיים בשתי רגליים איתנות על הקרקע: היא פירסמה את עצמה, המציאה בושם משלה, תכשיטים מיוחדים, איפור מיוחד — ותמיד זכתה בכיסוי מלא בעיתונות. לפתע, יום אחד בהיר, השתתק הירעש. גם זו היתה חרדה, ויצאתי לברר מדוע.

אז אם אתם רוצים לדעת, הסוד פשוט מאוד: יהודית החליטה שבכל זאת לא מספיק בקאריירה. בגילה הכבד-לא-כל-כך, היא החליטה לעשות הפתעה לבעלה — וללדת לו בן-זקונים ראשון.

יריות במסעדה

"שמעתי שאת מסתובבת עם סרן תימני עם נקודת-חן על האף", אמר בוסני סחה לאשתו נעמי אדווה, ביום שלישי שעבר בשעה שישיבו ואכלו דגים במסעדת שלזג. "נמאסו לי החקירות שלך", אמרה נעמי לבעלה בוסני, וקמה ללכת. "אם תלכי", ענה לה בעלה, "אני יורה בך". היא צחקה, והצחוק קפא על שפתיה כשנשמע רעש, שהקסיץ את הצלחות של המסעדה ממקומותיהן, וכדור של תת-מקלע עווזי חלף בין רגליה. שיפשוף אחת מהן והשאיר עליה צלקת קלה. המלצר של המסעדה הפיל את המגש מידי ונפל ארצה, מתעלף. האורחים התחילו לסגת. נעמי חזרה בשקט למקומה. בוסני קם, שפך על המלצר מים, העיף לו כמה סטירות מעוררות-מתים, וציווה עליו להביא בקבוקי-ויסקי, כדי לחגוג את המאורע. המלצר הביא בקבוק, ורצה להביא גם פותחן, אבל בוסני סירב להיעזר בשירותיו. הוא כיוון את התת-מקלע אל הבקבוק, מתח

בלי חברים

לפני 27 שנים נולדה אלן קופלוביץ בשנחאלי, ומאו היא נודדת בעולם. ההורים שלה ברחו מרוסיה כשהקומוניסטים הגיעו לשם, ואחר כך ברחו משנחאלי ארצה כשה קומוניסטים הגיעו גם לשם. היום עובד אביה בנמל, והיא מחפשת את מקומה בחיים, ובזמן האחרון גם כימעט מצאה אותו. היא קיבלה תפקיד חשיב בהצגה איפה אתה, איפה אתה ג'וני, והיא תהייה שם החברה של ג'וני שכולם מחכים לו, והוא אף פעם לא מופיע. היא לא חשבה להיות שחקנית. היא רצתה להיות אחות רחמניה, אבל היא רצתה לעבוד במקום כזה שיש בו חוג דרמטי, ושכמסיבות של העובדים החוג הדרמטי מופיע בהצגות. היא באה לבית-ספר לאחיות שאלה אם יש שם חוג דרמטי, וכשאמרו לה שלא היא ויתרה על המיקצוע הזה, והלכה למכור מש-קאות בכסית. שנה שלמה היא היתה ברמנית, בבר הקטן המוסתר מאחורי הגב של חצקל, ואחרי זה היא החליטה להחליף מקצוע. היא הלכה למכור גלידה בפסג' של דיזנגוף. בינתיים, בתור הובי, היא הופיעה בנדר על הגג בתור הבת הקטנה של טוביה. ההצגה נמשכה עשרה חודשים וכל עשרת החודשים הללו, ערבי-ערב, היא היתה אומרת

זמרי-הדרך. שניהם מציצים להפליא. היא לומדת מן הצד גם ספרות ותיאטרון באוניברסיטה, והוא מורה לזימרה. אז יעל דואגת שלשניים לא יקרה מה שקרה לה. היא מחנכת אותם, מסבירה להם כמה שזה לא טוב שהאהבה והאמנות שלהם לא צריכים לגור תחת גג אחד, וכמה שכדאי להם לאהוב ביחד

נעמי ויהושע

את הזימרה ובנפרד מישהם אחרים. התוצאה: נעמי ויהושע עושים כמו שאמא אומרת. לה יש חבר ולו יש חברה. ונעמי מצהירה, בקול מלאכותי במקצת, בכל מקום: "אני יודעת שהקהל אוהב שזוג זמרים יאהב ביחד. אבל לדעתי זה לא בריא". מה שמצחיק בכל העניין הוא שלגמרי לא ברור שבלי יעל לא היו מתחתנים זמרי-הדרך.

בוסני ואדווה

כמו שאמא אומרת

יעל שרז' היתה אשת-איש טובה, אבל הצרה שהיא היתה נשואה לאמרגן שלה, יצחק שרז'. וכיוון שאמנות ואהבה כנראה לא הולכים ביחד, נפרדה החבילה, והם כבר מזמן חיים בנפרד ומדברים — כל הזמן — על גירושין. יעל המשיכה, בינתיים, בעיסוקי-אמנות. לא רק כזמרת אלא גם כמארגנת של אמנותם של אחרים. בין השאר, מצאה יעל שרז' שני זמרים צעירים ונחמדים, נעמי שפירא (22), ויהושע דויד (24) הקוראים לעצמם

ההשפעה הנכונה

דליה להב תמיד שאפה להגיע ותמיד מצאה מי שחשב שהיא צריכה להגיע. פעם, חשבה שהיא צריכה להגיע לתיאטרון הקאמרי. אז ראו אותה הרבה בחברתו של הבמאי שמואל בוניב, הנשוי ואב-למשפחה. ואומנם, מנערת-מקהלה וכימי-עיסטטיסטיית הפי-כה לשחקנית הסכי-סית של הקאמרי. אחרי-כן היא חש' בה שהיא צריכה איזושהי כניסה לעו-לם הסרטים — ו לפתע ראו אותה ב' חברתו של הבמאי יורם גרוס, ואף היתה מתגוררת אצלו כשלא היתה לה במיקרה דירה. כני להגביר את השפעתה על בעלי-ההשפעה עשתה לעצמה מיקרה-אף והחלה

להב

לכבוד החיילת

עכשיו ברור למען מי ירה תחש בתיקרת מועדון, "מרבד הקסמים" ב, שרתון" (העולם הזה" 1602): לכבוד החיילת ציפה ילובסקי,

אחרי מעצרו של נחום (,תחש"י) קפלן, חשבו כולם שהחתונה נפלה ליס. עכשיו מתברר שלהיפך, זה עשה רושם עצום על גברת-ליבו: השבוע הם חגגו את זה, ובשמונה לאוגוסט הם יתחתנו. אז לכבוד זה הוא הורס חלק מן הצריף שלו, ובונה אנפים שלמים חדשים — כדי שחלל יהיה, מעכשיו והלאה, לפי רצונו של הכלה שלו, שתבוא לגור במקום כל הבחורות שבילו במקום רק לילה או שניים.

אלן קופלוביץ

משפט אחד בלבד: "ינטה מתקרבת". אבל לא היה איכפת לה. היא רגילה להסתפק במועט. חמש שנים היא כבר גרה לבדה, בחדר קטן. אין לה חבר, וגם לא היה לה אף פעם. לכל היותר באים לפעמים לבקר אותה מוכרי-הגלידה שהסכו ידידיה הטובים. "עכשיו, לאחר שקיבלתי את התפקיד הזה", היא אומרת, "אני חושבת שיהיו לי חיים יותר קלים. יהיו לי אולי יותר חברים, ואולי אפילו חבר אחד. הייתי רוצה שהוא יהיה שחקן. אני אוהבת שחקנים."